

Doctor de Fotolii

Deși trăim în secolul Hi-Tech, arta tapițeriei a rămas neschimbată de la Renaștere încoace. Daniela Olaru-Hudin redă „a doua tinerețe” fotoliilor vechi și valoroase din casele aristocrației pariziene.

DE DIANA-FLORINA COSMIN



În suplimentul „Forbes Life - Modă și Imagine” din luna martie a acestui an, „Forbes România” prezenta în premieră povestea româncei Daniela Olaru-Hudin, originară din Bacău, al cărui business cu decorațiuni a pătruns din casele stil Ludovic ale francezilor până la Palatul Élysées. De câteva luni încoace, Daniela nu se mulțumește doar să înfrumusețeze casele Parisului, dar le „resuscitează” și istoria. Împreună cu Gisele Bonnefond și Isabelle Barle, două franțuzoaice specializate în „tapițeria tradițională” (doar vag modernizată de-a lungul secolelor), româncea dă o nouă viață fotoliilor vechi și prețioase din casele francezilor bogați.

Cu Fotoliul la Psiholog

Fiecare fotoliu (sau „relicvă”, după cum îi place Danielei să-l numească) este un „pacient” care vine mai întâi la o consultație, urmând să i se pună diagnosticul și să i se stabilească tratamentul. În funcție de complexitatea „bolii”, fotoliul se poate pune „pe picioare”, la propriu!, în maximum patru luni. Tot ca la doctor, sau mai degrabă ca la psiholog, clienții care

intră în atelierul Danielei cu fotografia unei vechi piese de mobilier din casa părintească așteaptă mai mult decât o simplă recondiționare. Majoritatea așteaptă ca ea să asculte poveștile care îi leagă de aceste obiecte de mobilier. „În definitiv, nu sunt decât suporturile oboselii noastre“, explică ea,

Vechile fotolii lăcuite din sufrageriile părinților se vând acum cu mii de euro

cu un respect implicit față de bătrânețea lemnului care-i intră în atelier. Următorul pas este „vizita la domiciliu“, care presupune luarea măsurilor obiectului, dar și inspecția casei, pentru ca, odată recondiționat, fotoliul să-și găsească ușor locul său.

Din casă-n casă, Daniela a avut ocazia să atingă scaune Majorelle și Mackintosh, fotolii Napoleon al III-lea sau fotolii stil Ludovic al XV-lea sau al XVI-lea, precum și fotolii din anii '70. Odată ce pătrunzi în lumea obiectelor „vintage“, ai parte și de triste revelații. Pentru Daniela, cea mai duioasă se leagă tot de România: cine s-ar fi gândit că fotoliile lăcuite din sufrageria părinților noștri, cu forme drepte, masculine, abia scăpate de focul din sobă, se vând acum cu câteva mii de euro? „Dacă am fi știut, sigur n-am fi aruncat nici recamierul, nici mesele lăcuite“, spune ea, ca pentru sine, cu nostalgia amatorului devenit „conaisseur“. De când și-a descoperit noua pasiune, Daniela nu obosește să cuture depozitele de vechituri unde, printre sute de „lemn“, are ocazia să descopere câte o raritate: un scaun dezbârnat care ascunde sub țesătura brodată manual câte un superb model Napoleon al III-lea...

Transplant de Lemn

Dacă vi s-a părut trasă de păr comparația dintre un fotoliu și un pacient ajuns pe masa chirurgicală, ar trebui să-l cunoașteți pe Fabien Richard. El intervine în situațiile critice. De



Fotoliile noi, în stil Ludovic, sunt realizate din lemn patinat „à l'ancienne“ și tapițat cu catifele și mătase pictată manual

exemplu, în cazul unui fotoliu stil Napoleon al III-lea, căruia îi lipsea o porțiune mică dintr-un picior, Fabien a făcut o „grefă“ de lemn din arhiva lui personală, care conține bucăți de lemn de câteva zeci sau chiar sute de ani vechime. A fost un transplant în toată regula! În funcție de numărul persoanelor care au lucrat la refacerea unui fotoliu și numărul de „transplanturi“ necesare, manopera variază între 1.000 și 4.000 de euro. Dincolo de bani, însă, satisfacția Danielei se măsoară în cele treizeci de secunde în care clientul „face cunoștință“ din nou cu vechiul său fotoliu, plimbându-și palmele pe suprafața materialului, într-un gest tandru. „C'est super, j'adore“, sunt cuvintele magice, iar băcăuana rezumă, aproape matern: „Am impresia că fotoliul îmi mulțumește, ca un câțel pe care l-am salvat din ploaie“.

În paralel cu recondiționarea, Daniela confecționează, la comandă, și fotolii noi în stil Ludovic. Lemnul brut este adus din Belgia, patinat „à l'ancienne“, apoi tapițat și spătarul pictat direct pe material (fie catifele rezistente la uzură, fie mătăsuri de la Luciano Marcato sau Osborne&Little). Vechi sau noi, fotoliile „stil“ nu trebuie să devină, însă, piese de muzeu, ci parte integrantă din viața proprietarului. Cel puțin asta e convingerea Danielei, care visează ca în fotoliile ieșite din mâinile ei să se odihnească, de-acum încolo, mulți buni înconjuurați de nepoți cu mânuțele murdare de ciocolată... **E**

Cum Lucrează un Tapițer

» În atelierul unui tapițer tradițional se lucrează „pe taburet“, ținând între picioare scaunul de recondiționat. O mână ține ciocanul specific (singurul element care s-a modernizat, printr-un capăt ușor magnetic care ajută la fixarea micilor cuie), iar cealaltă întinde țesătura.

» Pe vremuri, tapițeriile de case „înalte“ și cele „medii“ se distingeau nu numai prin imprimeuri și modele, ci și prin direcția firului în țesătură: orizontal sau vertical.

» Corporația tapițerilor parizieni, dizolvată în timpul Revoluției Franceze, includea numeroase specialități: fabricanți de covore, de huse pentru saltele și „courtepointiers“, care realizau perdele sau cuverturi de pat. În Elveția, din timpuri străvechi și până azi, tapițerii se numesc în continuare „courtepointiers“.